

Fouint

Fount

Ово је збирка о кепотима,
сајкама и тугама моја где =
мишљења које и данас носим
са собом по овој марској
свијести.

Београд, 6. августа 1981.

Патролице

Мама - туча, тата - туча!
Неко седи кроз ноћ суча.
А кроз грање мјесец виши,
оги ширин:

Охо-хо,
ко је то?

То је ситари лица бора,
ноћни саракар код одбора.
Луча којом, токи сира:
Један - гва, један - гва!

Кад на круци медвјед Луца,
најзрелије крушке дива,
на код лица бору више,
одмах сече.

Зрати сирине, дити и ја
патролице.

Одмах с тобом гдем ја,
Један - гва, један - гва!

Код гаве, кад крај туча,
преди нека звјерка куча,
оги сјаје, сирахота је.

Ко је, шта је, куд је пош'о ?

Синој ! Ко где ?

Мачак Пото !

У лову сам, брако, био,
Нити ја нисам уловно.
Нема зрце, зрце мој,
ни ја није кам, затај свој.
Пружиће ме, бићу и ја
напрошња.
Синесте а вама вресети ја,
један-два, један-два !

Наћоме, ситом нијевоом,
Купушићу дужном невоом,
кад плавиче неко пош'и,
краткак решић, зрце уш'и.
Неодима звичер невоа.
Ко је н'амо ?

Синари зева !

Зогња ми самовање,

сипраховање
и бјезање.
Истини вам кажем толу,
несити и ја у патролу.
Врло брзо журити ја:
дванут-два,
дванут-два!

Мрва крапа, зла прилика,
наласаме на лејника;
очи звјерске, малије,
брада - ипјезде свралије!
Жмирну лејник вогне виђе,
у неће му срце сиђе,
нит нта вичну,
нит нта рече,
вох - уиере.

Као звјезде ноге језде!

Лига вичну:

Другови!

За лејникови журити сви!

Сударн зека нрску воми
на повика:

Закожи!

Знаде зека варке многе
на реишкеу мету ноте,
хота - зун!

Напред нута реишке - дун!
сва кедека вије свјетла,
прами брада као мента!

Свои марак: срске - срске!
на реишкеу нута дрке,
пред браду за параду.

Медо за ниси годанрпа,
продера се:

Држите ја!

Меувједова мапа раун,
све реишкеу отпозедн,
прами, нута:

Пата - нута, мапа - нута!

А најзадњи глас сироче
носи уље,
па реишика брзо веже,
вудски сивеже,
то му годн,
за браду га путеси водк.

Хајде са мном, брат моја,
дубара је кука твоја!

Пред дубаром мео старн,
држи шупку и сиражарн.

Ма прозору марак пазн,
брке сузе,
за се реишик не извуде.

Старн зека, брза ријека,
мај не куња,
гурн као хитра муња,
прескакује мном и граду
носи писмо војном штабу
Номангантне,

друже мило,
летњика смо уловили!

Напомена:

Ово је прва моја књесма за
зјезу, написана 1943. године у
село Видњиву, у Босни.

Први познати ликарац био је
ијесник Скендер Куреновић.
Он ме је похвалио и охрабрио
да т даље пишеш ијесме за
наше најмање.

Б. Ж.

Славни новач

Када најкада стигеи високим,
по праку нам зека дође,
иа у дажњи, иза куће,
свухот младе воћке и лође

Кау сам рчо шо од жеде,
зукарка ми илажу крвца,
иа се кирежан, мейоі дана,
да уловим илободрвца.

И режучо сам са тохајом,
у кризу ми торк чада,
да иштанем нувен новачу
као славни Мика "Брада".

Дугим, левкам, сам у тимици,
век је било касвим каско,
кад одједном, лини ми се,
"нешто мучицу" бродојласто."

Ја забараме тајни зучиници;
"Бомон, шумку, ујзи, тучки!
Ситица на за мном јури,
на су вузи на осужузи!"

Наке дити бам ситица? -
смирује ме бего вјешто,
а ја онда пригнати скроти:
"Шумкуло је мтак нешто!"

Ву ме ноки, емо јага,
прозвине ме - Мика брада.

Подарница

Лиси процувета висн баба
и првоштни данн сину,
дружина се тркози сусети,
према патем скарони мшину,
тју је право тиражнине
както наме срце мшине.

И право се, машца - ланца
и хајдука, дан за даном,
замешеско бутне бутне;
Вучо ратује са Јапаном.
И тек сутон, машна мшка
смирн кеме Сојовника.

Тју сам срео подарницу,
ни и сину је текем снине
у плаву јој косу машауа:
"Шабон ку се ожешити!"
То процуцах на утеших.
Ја и бар пула маша јој тркозе.

Над кренуло на Сојиница
ком кеме прече здотон реба,
свазих у з друм подарницу
и хајдубасе прохазети
"Листај, тово, мези, вого,
здотон, цуре, ја ма. одох!"

Из рата се сам повратио,
узину ми сва дружина,
а кад стилох милог сина,
пудем ијесту од мог шљива:
"Кованица сузе мије,
жам-јамње најмилије!"

Добра бака

У дјетинству бездриненом
наслијана, дивира ока,
долази нам у походе
камшица, баба Јока.
Јом видно нико није
Баке доње ни ведрине.

Кад год дух се раздвоји,
ето Јоке да ме саси,
врата, баје и тајуче
и црвене вресе гаси.
„Еј црнци“ — пријети бака —
„сипајте са дјерака!“

А у школу када кренух,
бака трља бајке брашве;
„Нек ми поше књи мисје
и сирејда и напратке!“
Ех, рођена моја бако,
ја научих црив тако!

Каг кренуше на војничку
младе момке, сјајну росу,
да нам путе не замрсе,
расипана бака росу:
"Нек нам узјезу срећа праћки,
нек се сваки кући врати."

Заму бака крећу врага
у свом срцу, добром, мистом,
на далеким војничким
изливше морицу мистом.
Поврати се ја, једини,
да испричам о зреници.

Порука о Шарову

Гдје да нађем видољуба ка
из прошлости да ме зовне,
мој кучове, мој Шарове,
вјерни друже из основне.
Нешто сутиш, сви су знаци,
пјерах те народњаци.

Из дјеливости ба разиграше
свакој јутра, камиши живо,
ти си мене, биситра ока,
у говоритиу сарекливо.
Зборио ти погледа гдјерни:
"Ја сам теби другар вјерни!"

Кад у твоју јутроси пођеш,
ти ме тражиши кожд пута,
а предере сареким те,
сречан, рета узумитија.
"Гдје си? - лекам кау тем реки,
на свој наги, мио, исеки.

Век основну завршаваш,
расте можити, гдједов баја,
а ти лекам, знаш и вољеш,
као неко забиваја.
И јам си ти вјемто верно,
да си давно остарно.

На војну сам отишао,
Брат Рајнов'о, зајам зао,
а када се гољу вратиш,
ми ме неси дојави.
Мој Шарове, ерете лове,
куга* ми ме одведе?

Вјерниа рибца

Из вирове ријеке Јауфе,
кроз ракије, там, по плуцу,
журио сам без' престајка
једну хитру, сјајну рибцу.

Из тогине у тогину
какве мрке ту је било,
варам се, парам се,
а вјерниство - пронађено.

Једног дана, тих и мучан,
опрости се с родним крајем,
оста рибца, оста Јауфа,
длеста, туми забрљан.

А на моје празно мјесто
већ ситнао јак основац,
ваздух жури своју рибцу,
непознати, слобан ловац.

А је, ево, мучан, сањам
рибцу своју под мјесцу
у митици муче воде,
крај бајкала, у хитеру.

Тригве тунјаној бродоградња

Ситуб се дитма следити од зиме,
ситић сам се сударно с зиме.

Моја баба из Крајкова Гера,
од мале ми парите мишера.

Каминна се ваздан дера на ме,
застао сам од њене галате.

Један веројат из крајучију тунју
летла гужве по ауто-тунју.

Латак сунрака с табана павуо
и у тлескују ногу цгануо.

Сам ми стао и тврдо застао,
поод понављу саврмо звоња ву.

Тврдо сам лути и мене и друга,
сваком осиа на глави пворуга.

Рано јутро лутало до мравку
и раздвоило срењер у буцаву.

Мјесецина поље пошћипла,
пейшри се вода чупћипла.

Хладовина буџер пошћипла,
све се зноји да неја освоји.

Кипа пада и језеро кваси,
мокра вода, а суви аласи.

Зайоселн који меревенку,
сипћипла се кобни о сјенку.

Лига воду компресором буџи,
кере мајку и у лонцу сунци.

Новал кује од вадуча лавле,
прејео се одетаква Лавле.

Бада друје са решетоу сиприца,
буџ мајатки појео мајарца.

Пљусак лије низ вроднаа дебна
та је вода од влаге маједла.

Од ~~тако~~ вајре се пламен ојржмо,
та је раку мейехом завмо.

Садржај

Увод

Стари запис

Патролицје

Китаоцу

Мјесечина

Тјесна ћака првака

Славни ловац

Мага моја из Босанске Крајине

Ма и дади љубе

Еванџара

Расијанака

Лованица

Забра бака

Крива о Шарову

Вјеритиа риба

Криве пијетоз мачкара

Сидирски мего

ПЕСНИКОВОМ РУКОМ ПИСАНО

Свеска 3.

БРАНКО БОПИЋ

За издавача

Живан Алексић

Уредник

Милош Јевтић

Графичка редакција

Александар Милићевић
Радослав Топаловић

Издаје и штампа

ГРАФИЧКО-ИЗДАВАЧКА РАДНА ОРГАНИЗАЦИЈА
„МИЛИЋ РАКИЋ” — ВАЉЕВО

Треће издање

Тираж 5 000

Ваљево, 1985.

Fount